

MICHAEL – občasník farnosti Staré Město - č.21/září 2003

„POVZBUZUJI VÁS: ZŮSTÁVEJTE VĚRNÍ KRISTU A JEHO CÍRKVI!“

Dnešní neděli (28.9.) je to už 14 dní, co někteří naši farníci osobně, jiní přes média mohli pocítit jaký je úsměv našeho Boha prostřednictvím papeže Jana Pavla II. Viděli jsme, že přes všechny zdravotní potíže, bolesti kloubů a svalů a výraz tváře, nabíral papež novou sílu, řekněme duchovní sílu, kterou nás všechny ohromoval. V Bratislavě-Petržalce při mši svaté sv.Otec zaměřil pozornost na svátek Povýšení sv.Kříže: „Na kříži se setkává lidská ubohost s Božím milosrdenstvím. Adorace tohoto nekonečného milosrdenství představuje jedinou cestu, jak se člověk může otevřít tajemství kříže. Kříž je zasazen v zemi, jakoby zakořeněn v lidské zlobě. Ale zároveň vztyčený do výšky, směrem k nebi, kam jakoby prstem ukazoval na Boží dobrotu. Kristův kříž je zprostředkovatelem života, znovunavrácením naděje a zvěstováním světla“.

Tato zpráva je znovu zpřítomněnou velkou zvěstí pro všechny ujařmené, smutné, bolavé, beznadějně, volající o pomoc... Petržalka je symbolem mnoha sídlišť, v nichž lidé žijí vzájemným ochlazováním vztahů, odcizením, nezájmem a doléhajícím křížem různých okolností. A do toho zaznívají tak důležitá slova: být věrný svým kořenům, ale zároveň nezůstat uzavřený. Propojit nebe se zemí, a vnímat také vertikální rozměr...

Papež chtěl ukázat beatifikací dvou lidí z naší krve, že i v tak tvrdém světě se dá žít svatost. Zazněla velká výzva z papežových úst: „nebojte se být opravdovými Ježíšovými přáteli. Od Něho se naučíte správně milovat tento svět, s jeho pomocí vybudujete kulturu lásky.“

Proměnit tuto výzvu v každodenním životě – potřebný a odpovědný úkol.

„Nějací bratři v doprovodu světských lidí přišli k abba Felixovi a prosili ho, aby jim dal duchovní radu. Starec však mlčel. Když už dlouho prosili, řekl jim: „Chcete slyšet radu?“ Odpověděli: „Ano, abba.“ Starec tedy řekl: „V této době není rady. Dokud se bratři ptávali starců a dělali to, co jim oni radili, Bůh vnukal starcům, jak mají mluvit. Avšak teď, když se bratři už jen ptají, ale nedělají to, co slyší, odňal Bůh starcům milost a oni už nenacházejí slova, protože není, kdo by je plnil.“ Když to bratři vyslechli, zanařikali: „Otče, pomodli se za nás.“ (z Apofthegmat – výroků - pouštních otců)

Proč je tento starý příběh součástí úvahy k patrocinium – hodům - naší farnosti? Protože ukazuje na nepostradatelnost a často nenahraditelnost moudrých starých lidí. Jak bychom si přáli oživit některé z našich předků a zeptat se jich. Možná na to, proč zasvětili náš chrám sv. Michaelu, archandělu bojujícímu proti Zlému. Možná bychom se jich zeptali na moudrou radu, jak dál ve víru a zmatku světa. Bůh kéž nám v tomto světě pomůže objevit moudré staré lidi, jimž neodňal svou milost, aby vždy našli slova pro nás, kteří jistě chceme pod ochranou sv.Michaela moudře kráčet svými dny a roky, jež jsou před námi.

Děkuji vám, milí bratři a sestry, že i v hodových radostech

Stavba našeho kostela na podzim

Od května, kdy jsme naposledy podávali zprávu o postupu výstavby našeho kostela, se udělalo zase množství práce.

Určitě si řada z nás vzpomíná, jak jsme 10. 6. 2003 ukládali sošky našich svatých věrozvěstů do základů kostela, do místa pod budoucím svatostánkem.

Od té doby zde byly vybudovány základové rošty ve výšce člověka. Opět několik set kubíků kvalitního betonu a několik desítek tun armovací oceli. Sošky soluňských bratří jsou úplně vespod. Do prostoru mezi základy byly navezeny a udusány stovky kubíků zeminy. Kolemjdoucí si jistě všimli, jak se hromada hlíny ve Dvorku zmenšila.

Na základových roštích již byla vybudována železobetonová deska, jejíž kruhové tvary naznačují půdorys našeho kostela, a z níž vyčnívají silná armovací železa v místech, kde budou pokračovat sloupy kostela a oblé stěny zimní kaple.

Za věžemi, v místech kam není z okolních chodníků vidět, byl již dozděn „Schilderův“ sklep až k samotným věžím tak, aby po jeho opravě bylo možné jeho propojení s věžemi. V současnosti pracovníci SOPOS-u dokončují izolace věží ze zadní strany, dozdivají izolační přizdivky a průběžně zavázejí mezeru mezi věžemi a stěnou výkopu, takže teď už nehrozí zesunutí svahu ze strany Památníku.

A jak dál? Doděláme nějaké drobnosti a pomalu stavbu zazimujeme, protože letošní finanční zdroje jsme si už vyčerpali. Budeme sbírat a strádat peníze, abychom mohli po zimě znovu pokročit. Už teď upozorňuji, na zazimování stavby a staveniště budeme potřebovat ochotné brigádníky.

Samozřejmě, pro samotnou stavbu se neobejdeme bez příznivců, kteří na toto významné dílo přispějí částkami, které mohou postrádat (vzpomeňme si, kolikrát jsme se vrátili ze supermarketu s tím, co jsme vlastně ani nechtěli koupit? Bylo to nepostradatelné, nebo nás k tomu přiměla „šikovnost“ obchodníků, kteří chtějí prodat?) Zkusme se při své modlitbě za stavbu našeho kostela zamyslet i nad takovou věcí!

František Křivák

Vážení a milí spoluobčané,

srdečně Vás zdravím v tyto dny. Je to už čtvrtý měsíc, co jsem Vám prostřednictvím svých spolupracovníků poslal písemný pozdrav do vašich domovů.

Chci Vám sdělit dobrou zprávu těchto dnů:

Boží stavba, kostel Ducha svatého ve Starém Městě, se uskutečňuje.

Období, v němž byl náš chrám připravován, je skutečně rozsáhlé. Zahrnuje téměř celé jedno století. Naši předkové už na počátku 20.století citelně prožívali absenci místa pro tak velkou komunitu místní katolické církve, kterou už tenkrát naše farnost byla. Mezi místními občany a farníky se našlo dost nadšenců, kteří rozhýbávali váhající a povzbuzovali ochabující.

Mnozí naši předkové byli ale i lidmi víry!

Již arcibiskup olomoucký Antonín Cyril Stojan ve dvacátých letech 20.století vybízel naši farní obec k odvážnému kroku: pustit se do stavby. Bohužel, nebylo dáno těm dobrým lidem, aby jejich tělesné oči viděly postupně rostoucí stavbu nového chrámu.

Za co jsme jim však vděční?

Za mnohé modlitby a oběti, kterými připravovali současnost.

Prostor Boží stavby nabývá fyzických rysů. Hodně občanů a příznivců se už nyní raduje, že společně investujeme prostředky do díla, které nebude znehodnoceno. Protože před našima očima a našimi životy roste postupně ke chvále Boží dílo, které nám poskytne místo k načerpání duševní síly a pokoje v těžkých životních chvílích, ke ztišení a zároveň to bude dílo k radosti nás všech a to po mnoho generací.

K dnešnímu dni (za rok) jsou hotovy kompletní základy kostela – 140 pilot až 12 metrů hlubokých, dvě podzemní podlaží věží, základový rošt kostela včetně základové desky. Vy, milí spoluobčané jste při květnové sbírce konané po Starém Městě darovali 786 013,20 Kč Mnoho spoluobčanů - farníků naší farnosti přispívá pravidelnými sbírkami v kostele. S povděkem jsme přijali i dar Města Staré Město ve výši 500 000,- Kč

Zatím jsme k 5. srpnu 2003 proinvestovali 11 389 000,- Kč (včetně výdajů na projektovou dokumentaci!).

Nyní budeme pokračovat hrubou stavbou polyfunkčního sálu, který se nachází pod lodí a presbytářem kostela. V budoucnu bude sloužit ke shromažďování nás, staroměstáků (setkávání společenského a náboženského charakteru, symposia, výstavy aj. a samozřejmě ho budeme moci využívat k dalším kulturním akcím. Protože je v blízkosti Památník Velké Moravy, je možné tento sál využívat také pro setkávání pracovníků odborů kultury a památek, symposií archeologů aj.). Východní část je podle projektu vyhrazena prezentaci archeologických vykopávek. Aby tato část stavby mohla zdárně pokračovat, poprosíme Vás v měsíci říjnu opět o finanční příspěvek. Věřím, že tímto darem se Vaše pouto k této stavbě ještě více upevní!

UPŘÍMNĚ VÁM JMÉNEM FARNOSTI I JMÉNEM SVÝM DĚKUJI ZA VÁŠ DAR A PŘEJI I NADÁLE BOŽÍ
OCHRANU A POMOC VE VAŠEM ŽIVOTĚ!

P.Mgr.Miroslav Suchomel, farář

duchovní otec farnosti

číslo účtu: 1542369309/0800 ČS a.s., pobočka Uh.Hradiště

Tábor pro mladší děti

Letošní tábor pro mladší děti byl zcela prostoupen atmosférou egyptské země krutého faraóna, hrozbou mořské bouře a písečnými přesypy.

Naše putování začalo v noci, kdy jsme se rozhodli z Egypta utéci. Tam totiž byli všichni Izraelité odsouzeni k tvrdé práci – jako otroci. Pod Mojžíšovým vedením jsme se vydali na cestu do země zaslíbené. Věděli jsme, že putování bude obtížné, ale Bůh byl s námi. Šťastně jsme přešli Rudé moře, kde se utopila faraónova vojska, utekli jsme obrovským komárům i kobylkám, na poušti jsme se naučili zacházet s velbloudy, šetřit vodou i obchodovat s překupníkem. V největší nouzi, kdy nám zbyly pouze 4 chleby, jsme prosili za ty, kteří trpí hladem. Bůh nám poslal manu z nebe a my jsme posnídali na zahradě.

Byli jsme sice ze čtyř různých rodů, ale věděli jsme, že za svobodou putujeme jako jeden společný národ Izraelitů. Pomáhali jsme si na cestě a společně jsme se modlili za naši vytrvalost. Společně jsme přinesli Mojžíšovi hůl, kterou udeřil do skály, a my jsme mohli opět svlažit vyprahlé rty.

Během našeho putování jsme zpívali a tancovali, zlobili jsme, pomáhali jsme si i odpouštěli. Suchý strom, který jsme v poušti našli, brzy začal rozkvétat naší radostí, jíž jsme se navzájem obdarovávali, až byl na konci tábora úplně rozkvetlý.

Alena Švecová

Vzpomínka na tábor

Ráda bych se s Vámi podělila o zážitek z letošního tábora. Mám dvě děti – Magdalenku (10 let) a Honzíka (6 let). Magda byla na táboře z naší farnosti již čtyřikrát a vždy přijela velmi nadšená. Honzík se chystal letos poprvé. Jaké bylo jeho zklamání, když v dubnu, jak někteří víte, dostal mononukleózu. Vypadalo to, že na tábor nepojede. Nemoc však brzy ustoupila (tisíceré díky za Vaše modlitby) a lékař, i když s omezením, tábor povolil. Chtěla bych Vám dopřát tu radost, která následovala při zjištění, že na tábor pojede.

Musím vyzvednout přístup nejen hlavního vedoucího Kamila, který byl ochoten Honzíka na tábor vzít a převzít za něho veškerou odpovědnost, ale i kuchařky Gábinu s Katkou, které vařily a dohlížely na jeho dietu. Díky patří též Dobrušce s Jožkou, Honzovým vedoucím a hlavně „zdravušce“ Lence za její svědomitou péči o zdraví.

S obavami jsem čekala návrat dětí z tábora. Jak se mu tam líbí? Bude chtít ještě někdy na tábor? Takové myšlenky se mně honily hlavou. Všechny obavy se rozplynuly s první Honzovou větou, v opálené rozesmáté tváři, kterou pronesl „chraplavým“ hláskem: „Narok jedu zas, bylo to bezva!“

Co víc dodat? Přijeli usměvaví, plní zážitků, dojmů a získaných nových zkušeností. Navázali nová přátelství. Jen litovali, že to bylo tak krátké a brzy jim to uteklo. Myslím, že toto hovoří za všechno. Proto nejenom Vám jmenovaným, ale i Vám všem ostatním, kteří rukou či slovem pomáháte ku zdaru celé akce, Vám všem velký dík.

Petra Březinová

„Vy jste sůl země, vy jste světlo světa...“

Tato výzva by se měla dotknout nás všech. 4. – 12. 7. 2003 se odehrál velmi významný týden v nedalekém Velehradě. Koncert lidí dobré vůle, cyrilometodějská pouť propojena s programem střeoevropských katolických dnů a zasedáním plenárního sněmu.

Snad všichni biskupové, kněží i hosté se shodli na tom, že Evropa, do které jsme se rozhodli vstoupit, potřebuje čerpat ze svých kořenů, že je potřeba více vzájemného poznání pro budování nových vztahů v Evropě, i společné slavení.

V současné době jistě každý z nás pociťuje čím dál větší potřebu vzájemné solidarity a respektu. Svět je poznamenán válečnými konflikty, hladem, bezprávím. A trvá to příliš dlouho. Matka Boží nás upozorňuje – „MÍR, MÍR, MÍR! Obráťte se!“ Je tedy čas se PROBUDIT. Probudit se ze spánku lhodostejnosti, nevědomosti, bezcitnosti. Slova, která řekl před rokem ve Žďáru nad Sázavou při III. celostátním setkání mládeže Mons. František Lobkowicz, jsou aktuální i dnes:

„Jistě je přáním Božím, je přáním církve i sv. Otce, jistě i nás biskupů a Vašich kněží, abyste šli do světa a hlásali evangelium. A to budete dělat tím, že jste světlo světa a sůl země. Je to velké poslání, velký úkol, který máte v tomto světě. S otevřenými očima brzy uvidíte, kolik máte kolem sebe smutných lidí, bezbranných, kteří hledají úniky u chvilkových radostí, jdou na veselohru. A to my taky – rádi si vyprávíme vtipy, rádi potrápíme bránici, rádi se zasmějeme, ALE – přitom víme, že život má svou vážnost, že to není jen panoptikum, že to není jenom veselohra, ale že to také vyžaduje plnou vážnost. Protože člověk musí vzít vážně svůj život. A pak přijde pravá radost. Víte, ta veselohra, ta mě rozesměje na půldruhé hodiny. A pak je konec. Ale ta radost, kterou člověk přijímá z víry, z evangelia, ta je nenahraditelná. Vždyť nakonec i to slovo evangelium nám říká, že je to něco pro radost, vždyť je to radostná zvěst.“

Katka Ďuricová

O pěší pouti

Říká se, že kdo pozve Ježíše do svého života, není o nic ochuzen, ale je mu dáno návdavkem a má o dobrodružství postaráno. Tento výrok mohu jen potvrdit. A povzbuzena slovy milovaného sv. Otce: "...křesťanská víra si sama „říká“ o to, aby byla sdílena s druhými“, využívám těchto stránek, abych se s Vámi rozdělila alespoň o část toho, co jsem mohla prožít na pěší pouti z Vranova nad Dyjí na Velehrad. A je to vlastně i poslední bod z „Dvanáctera poutníka“, který zní: „Milosti, které poutník

načerpá, jsou k jeho upevnění v dobrém a tomu, aby jimi povzbudil další, proto po návratu z pouti o ní nemlčí.“

Doposud jsem žádnou delší pěší pouť neabsolvovala a tak jsem měla i určité obavy. Vždy mi připadalo těch 5 km na Velehrad ze St. Města strašně dlouhých a únavných a nyní jsem měla ujít asi 150 km. Ale Panna Maria šla za Alžbětou do Ain Karim podobný počet km a ještě s Ježíšem pod srdcem!

A tak jsme vyšli v pondělí 18. srpna po mši sv. a důležitých organizačních pokynech, po požehnání cyrilometodějských křížků, který dostal každý nový poutník, po požehnání a rozdání nezbytných zpěvníků na cestu a po sundání zavěšeného růžence, symbolu letošního růžencového roku a daru z naší farnosti. Přes 60, převážně mladších poutníků, vyšlo na první trasu do Znojma. Vycházeli jsme až kolem 17 hod. a hned první den (vlastně pozdní večer) jsme měli o dobrodružství postaráno v podobě velmi silné bouřky a vichřice. Než jsme stačili vytáhnout pláštěnky, byli jsme mokří na kost, ale bylo teplo, takže žádný problém. Horší byla zkouška důvěry, kdy před námi šla skupinka dětí a bouřka nás zastihla v otevřené krajině a cesta vedla podél stromů. A my zpívali z plna plic a doufali v mocnou ochranu nebes. Hlavně, ať se nic nestane dětem! Kněz, který kráčet za skupinkou dětí, držel po celou dobu nad nimi vztaženou ruku, jako by je chránil před mocnostmi zla. A před Znojmem se pak objevily světla auta, do kterého děti nastoupily. Vzápětí přijelo další a nabízelo odvoz. Nikdo však již nenastoupil. Když jsme přišli do Znojma bylo po bouřce a my měli za co děkovat.

Další dny se vycházelo vždy v 6.30 hod. a do cíle jsme přicházeli po 17 hod. Unaveni horkým počasím, kolem 30 stupňů a přibližně stejným počtem kilometrů. Ve Znojmě stoupl počet poutníků na 120. Doba chůze byla vyplněna písničkami, modlitbou, katechezí, ale i chvílemi naprostého a cíleného ticha. Na některých místech nás již čekali místní lidé a byla to krásná setkání.

Velmi důležitý je úmysl, který poutník má a sám si jej stanovuje. Ten pak často vzbuzuje při pouti. V první řadě je pouť výrazem pokání za hříchy a já si přidala ještě několik dalších úmyslů, protože věřím, že Bůh má široké srdce. Nedají se vypsát všechny velké chvíle, které jsem prožila. Jedna z těch velkých byla tehdy, když jsme a to již s několika dalšími poutníky ze St. Města poprvé uviděli věže velehradské basiliky. V tu chvíli si již více než 300 poutníků kleklo do prachu polní cesty a děkovalo. A před velehradskou basilikou zasvěcené Panně Marii. A v basilice krásné přivítání za všechny biskupy biskupem Hrdličkou a znojemskou scholou a ukončení slavnostní mší sv.

Na závěr cituji slova všech poutníků:

BOHU DÍKY

Marii, průvodkyni na cestách, díky

Svatým Cyrilu a Metodějovi, díky

Andělům strážným, díky

a já dodávám, díky všem provázejícím andělům (zatím s malým a), díky.

M. Číhalová

Pozvání

- dvouletý kurz animátor je pro Tebe nabídkou a pomocí, jak se naučit oživit sebe i druhé, neboli vést spolčo mladých ve farnosti. Přihlášky odešli na adresu ADCŽM PŘÍSTAV, Rajnochovice nejpozději do 30. 9. 2003
- víkend pro osamělé matky v Českém Těšíně 3. – 5. 10. 2003
- 3. 10. 2003 v 19. 30 hod. v kostele sv. Františka Xaverského se uskuteční podzimní festival duchovní hudby. Účinkuje Filharmonie Bohuslava Martinů ze Zlína. Vstupné dobrovolné.

Pozvánka do dětského pěveckého sboru

Jako zdejší varhaník a učitel Základní umělecké školy zvu děti (především ty, které navštěvují 4., 5. a 6. třídu základní školy) do Uherskohradištského dětského pěveckého sboru. Od letošního roku budu tento sbor jako jeho nastávající sbormistr řídit. V plánu mám nacvičovat nový repertoár, a proto je nejlepší chvíle přijít do sboru právě teď. Sborový zpěv je krásný tím, že se všichni musí sjednotit a zpívat společně a záleží na snaze každého, aby nepokazil úsilí všech ostatních.

Zkoušet se bude na hlavní budově ZUŠ každé úterý od 15.25 do 16.55 hodin ve třídě č. 23. Případné dotazy rád zodpovím na telefonu 608 777 237. Na všechny příchozí se těší

Pavel Berka

Farní kronika

<i>Do společenství církve jsme při křtem přijali:</i>		
Anna Foltýnková, SM, Finská čtvrť 1583		10. 8. 2003
Jakub Hejda, SM, Svatovítská 48		24. 8. 2003
František Blažíček, SM, Hradištská 61		31. 8. 2003
Veronika Zvarďonová, SM, Luční čtvrť 2050		31. 8. 2003
Miroslav Josef Pernička, SM, Brněnská 546		7. 9. 2003
<i>Boží požehnání do manželství přijali:</i>		
Michal Piluša, Uherské Hradiště, Štěpnická 1044		20. 9. 2003
Radka Konečná, Uherský Ostroh, Za Mlýni 352		
<i>V našem farním společenství jsme se rozloučili:</i>		
Ludmila Kutálková	* 3. 5. 1910	† 17. 7. 2003
Vincenc Maňásek	* 4. 2. 1914	† 22. 7. 2003
Ludmila Černochová	* 25. 10. 1951	† 6. 8. 2003
Marie Basovníková	* 10. 6. 1921	† 15. 8. 2003
Zuzana Horehledová	* 4. 3. 1916	† 21. 8. 2003
Anežka Blahová	* 9. 1. 1919	† 29. 8. 2003
Antonín Grygar	* 16. 5. 1920	† 8. 9. 2003
Marie Přerovská	* 27. 7. 1923	† 12. 9. 2003

Oldřich Hájek

*16.12. 1926

† 16. 9. 2003

Josef Víték

*26. I. 1944

† 20. 9. 2003